

Praktika Saksamaal

Renate Veber
ehitusviimistleja

Minu huvitav kogemus räägib sellest, kuidas eneseületus inimest, inimese arvamust ja mõtteid muudab. Mis muljed ja arvamus kujuneb seiklusest, kuhu alguses üldse minna ei tahtnud ning hirm oli suurem, kui miski muu. Teekond, mis jätab kindlasti kõigile oma jälje ning kujundab uued arvamused erinevatest asjadest, avardab maailmapilti ning annab kogemuse kogu eluks.

Alustan algusest, minu jaoks sellest kõige hullemast osast. Mõned kuud enne välispraktika toimumist küsiti, kes tahab minna välisriiki praktikale. Koos sõbrannaga tõstisime klassis käe ning olime kindlad, et nüüd on meie aeg minna ja avastada midagi uut ning loomulikult olime me kindlad, et saame mõlemad sellest osa võtta ja meid paigutatakse samadesse kohtadesse. Pean mainima, et esimese mõttena ma mõtlesingi, et oleks nii tore, kui saaksime minna koos ja selle kogemuse vastu võtta. Kõik tundus minu jaoks positiivne ja olin enesekindel, tegin peas juba meie kahe reisiplaani, esitasin avalduse ja motivatsioonikirja ning jäin rõõmsalt katseid ootama.

Katsete päev koosnes rohkest stressist ja ärevusest, toimus vestlus inglise keeles ja isegi sõna kool ei tulnud mul inglise keeles suust välja. Arvasin kohe, et minul läks halvasti ja see reis jääb minu jaoks kindlasti ära, sest konkurents ei olnud väike. Mõne päeva pärast tulid vastused ja koos selle vastusega kadus minu enesekindlus, kuigi vastus oli minu jaoks positiivne. Minu sõbrannal ei läinud nii hästi kui minul ja plaan, mida olin teinud ja mille üle nii rõõmus olnud, haihtus õhku. Järgmine küsimus, mille endale esitasin: Mida ma nüüd teen? Lähen üksi? Võõrastega, kellega pole kunagi suhelnudki?

Hirm minu sees kasvas iga päevaga aina rohkem. Mul kadus igasugune tahtmine kuskile Saksamaale sõita, sest ma ei tundnud mitte kedagi, kellega koos pidin minema. Muidugi nüüd ja tagantjärele targana ütleks mina selle kohta ülemõtlemine.

Ma ei sooviks siin kirjas otse välja öelda, mis oli minu järgmiseks probleemiks, kuid see oli miski, millest on lihtne lahti saada, kuid ainult siis, kui sa ise selle tee valid. Valikud, valikud, valikud. Kas muudan oma elu jäädavalt või lähen kogen midagi uut, riskin ja viskan oma hirmud ja mõtlen konkreetselt. Palju nuttu, valikuid, masendust ja segadust - kõike korraga. Ükspäev ma olin kindel, et ma tahan minna ning teine päev olin kindel, et jätan selle reisi ära

ja ma ei ole valmis. Mida teha? Küsisin lähedastelt nõu, ilmselgelt arvavad kõik, et sellist kogemust ja valikuvõimalust ei tule mul igapäev ja ma peaksin otse loomulikult minema. Ema sõnad panid mind kahtlema, ta ütles, et olen veel noor ja keegi ei tea kunagi, mis homme päev toob, mida rohkem kogeme ja avastame seda õnnelikud ja uhkemad me ise lõpuks oleme. Mõni päev enne minekut istusin haiglas ja seal lamades olin kindel, et ma ei lähe. Minu juurde tuli üks hea sõber ja rääkis mulle enda õpirändest, reisidest, kogemustest ja ütles, et oleksin seal õnnelik ning kahetseksin pärast kahtlemata, kui ei läheks. Tegin oma otsuse minna ja siis juba täitsa sajabrotsendiliselt.

Soodsamad lennud pannakse ilmtingimata varahommikusse. Kes läks magama, ärkas kell kolm öösel, kes ei läinud, lippas otse bussile ning Tallinna poole. Silm vajus kinni, uni oli, aga ärevus ei lasknud mitte mingil juhul bussis magada. Inimesed, kes on kokku puutunud ärevushäiretega teavad täpselt, mis tunne on kogu aeg ärevil olla. Esimene huvitav olukord oligi juba lennujaama jõudes. Neli tüdrukut lähevad koos Saksamaale ja keegi kellestki midagi ei tea. Piinlik vaikus, kõik vaatasid ringi, ei oska midagi öelda. Sellistel juhtudel aitab välja olukord, kus ei jää midagi muud üle ja tuleb oma suu lahti teha - *Check-in*, kõigil esimene kord, kuidas küll seda teha. Õnneks oli meie seltskonnas meist veidi vanem neiu, kelle järgi selle tehtud saime ning peale seda läks jutt lahti ja kestiski terve meie seikluse.

Ma ei ole kunagi nii elevil olnud, kui Saksamaale jõudes. Kõik on uus, inimesed nii erinevad, emakeel ei paita enam mitte kuskil minu kõrvu. Isegi väsimuse suutsin ära unustada, sest kõik oli meeletult huvitav. Kuna kõik oli võõras, siis ei osanud me lennujaamast tulles transpordile Lübeckisse pileteid osta, ei osanud õigesti kohta minna, kõike oli korraga nii palju. Siinkohal pean ma südamest tänulik olema meie kõige vanemale neiu, kes oli meie seltskonnas ainus, kes kainet mõistust säilitas ja ei lasknud sellel uuel ja huvitaval enda pead sassi ajada. Ma olin täpselt nagu just siia ilma sündinud, vaatasin ringi pea laiali otsas ega eriti viitsinudki kohe uurima ja mõtlema hakata, kuidas nüüd täitsa kohale jõuda. Tänu Helenile jõudsime me turvaliselt kohale. Ainult üks väike apsakas selle seiklemise ajal juhtus. Nimelt kõndisime me majutuskoha treppidest oma suurte kohvritega üles, ise peaaegu alla kukkumas, vedasime ja higistasime, viimasel välispraktika päeval aga avastasime, et lift eksisteerib seal samuti.

Kohe oli koosolek, selgitati, kes kuhu tööle, mis kell tööle ja kuidas läheb, ja jälle tundsin ärevust - järgmine päev juba tööle, uued inimesed, uued kohad. Kaks võimalust, kas läheb hästi ja kõik tundub meeletult tore, või ma tahan järgmine päev kohutavalt koju minna.

Mainisin, et kaks varianti. Mu esimene päev oli kohutav. Inimesed, kellega peaksin järgnevat kuus nädalat koos töötama, ei oska inglise keeles rääkida. Mul ei olnud mitte ühtegi inimest, kellega rääkida ja tööülesanded näidati *google translate-ist*, jumal tänatud, et selline asi tänapäeval eksisteerib. Mind pandi esimesel päeval tapeeti maha kraapima, see on ehitusviimistluses kõige igavam ja mõttetum töö. Seal seinu nühkides tulid mul pisarad silma ja ainus mõte oli, et miks ma siin olen ja miks ma siia tulin. Olin tol hetkel kindel, et tegin väga vale valiku.

Esimene nädal läks kurnavalt ja raskelt. Varajased hommikud, võõrad inimesed, kellega ma rääkida ei saanud. Käisime objektilt objektile ja ma lihtsalt tegin seda, mida mulle öeldi. Motivatsioon oli null ja esimesed kaks nädalat ma ei söönud, sest olin nii masenduses ja tahtsin ainult koju. Praegu sellele mõeldes, ei oleks ma kunagi nii käitunud ja kui ma peaksin kellelegi nõu andma või soovitusi jagama, siis ainus, mis ma ütleks, naudi ja veelkord naudi seda aega, sest see tegelikult läheb väga kiiresti ja lõpuks oled sa sellepärast kurb, et sa varem seda nautima ei hakanud.

Kolmandal nädalal ma sain endale väga torele töökaaslasele, aga ei osanud sellest rõõmu tunda. Ma kirjutasin enda kooli projektijuhile, kes mind välispraktikale saatis. Kurtsin, et mina enam ei jaksa, ei taha ning ei suuda ka pealekauba. Temaga rääkimine aitas mind väga palju, võtsin ennast kokku ja sisendasin endale, et elu kestab meil aastakümneid ja see kuus nädalat ei ole selle kõrval mitte midagi, ma elan selle üle. Edaspidine aeg läks kergemaks, mu mõtted muutusid positiivsemaks, töökaaslased toredamaks ning ka vaba aega veetsime nendega ja uute sõpradega rohkem, kui eelmistel nädalatel.

Üks kõige kardetum asi selle reisi juures oli see, et pean minema sinna enda jaoks täiesti võõraste inimestega. Enamus asjadel on alati kartus suurem, kui tegelikult vaja oleks. Eelnevalt mainisin, et jutu saime üsna ruttu lahti ning ka seda, et meie seltskonnas oli meist vanem neiu. Tema kartis meeletult seda, et satub nüüd kuskile lastekarja, kes ei oska käituda ja ei tea veel elu elamisest midagi, millest sai lõpuks see, et ta elas minuga ühes toas ja kurtis igapäev mulle oma muresid ja sai ka alati minult abi. Viimasel päeval tegi mulle kingituse, et olin viitsinud kõik tema mured ära kuulata ja talle alati toeks olla. Sain endale eluks ajaks väga torele sõbranna ja isikliku juuksuri, mille üle ma õnnelik olen. Meiega ühes korteris elas veel tüdruk, keda ma olin alati vaadanud koolis sellise pilguga, et mis inimene ta küll on. Nüüd ütlen, et ära hinda raamatut kaane järgi. Selgus, et ta on üks kõige soojema südamega

inimene, keda ma samuti nüüd õnneks tean. Seal elades olime me igapäev ninapidi koos ja alati sai nii palju nalja. Kolmas tüdruk jäi meie kõigi jaoks natukene kaugeks, sest me kõik teame neid pubeka aegu, kui mitte midagi ei taha ja ainus asi, mida tahaks, on üksi olemine, see lõi tal välja ka selle reisi ajal.

Kuna olen otsustanud siin jutud kõik seikluse kokku võtta, siis räägin ka natukene meie vabast ajast ja huvitavatest seiklustest. Välispraktikale reisimisega on väga palju positiivseid asju: sul on olemas töökoht, inimesed kellega suhelda, elukoht ja sulle antakse ka raha, millega pead ära elama. Kõige parem välispraktika juures ongi see, et sa ei saa sealt ainult töökogemust juurde ja teadmisi enda eriala kohta, sa saad sealt kõike. Enesekindlust, õpid asju läbi elama, erinevates olukordades hakkama saamist, saad erinevast rahvusest tuttavaid ja näed maailma palju avaramalt kui enne, mis aitab sind edasises elus väga palju - räägin siin oma kogemusest. Me käisime vabal ajal palju väljas. Kohtasime palju mustanahalisi, rääkisime nendega juttu, nendest said meie sõbrad ning mul on kahju, et paljudel on kujunenud nendest inimesest halb arvamus. Nad on jällegi ühed südamlikumad inimesed maailmas, nad olid tänulikud, et me ei häbene nendega rääkida ja ei arva nendest halvasti. Ma kuulasin selle aja jooksul paljude töökaaslaste muresid, kes tegelikult oskasid inglise keelt väga hästi, mis tuli välja hiljem, alguses nad lihtsalt ei julgenud minuga suhelda. Ma õppisin tundma erinevaid isiksusi, kõik räägivad oma rõõmudest ja probleemidest väga erinevalt ja neid inimesi on alati väga hea kuulata ja neile nõu anda. Oma vaba ajaga sai nii palju head teha, mille üle tunnen uhkust.

Kokkuvõtteks tahaks öelda kõigile, et kui avaneb selline võimalus, minna avastada ja kui seejuures on olemas kõik, mis eluks vaja, siis ei tohiks sellest keelduda. Mina olen oma otsuse üle õnnelik ja see on mu elu parim otsus, minna ja elada. Tuletan veel meelde, et meie kõigi elu on üks lend ja meie ise oleme oma elutee piloodid, meie ise teeme oma valikud ja kui võimalus on, siis tuleks vastu võtta kõik väljakutsed, sest sa ei tea kunagi, mis elus juhtuda võib.